

Lluís Foix

Un nou pedaç a Andalusia

Dos corrents de fons poden creuar-se en la política espanyola aquest any d'eleccions concenades. El primer és que la corrupció que s'ha instal·lat estructuralment en una societat té poc impacte electoral si són molts els beneficiats de les pràctiques delictives dels gestors públics. Quan la corrupció se socialitza s'entra al món de la murrieria generalitzada. El segon corrent de fons és que la corrupció si que és castigada a les urnes quan és percebuda com a intercanvi il·legal i delictiu de favors i de prebendes entre les classes dirigents.

Els resultats de les eleccions andaluses provarien la immunitat dels socialistes davant unes pràctiques corruptes que afecten un miler de ciutadans imputats per malversació de fons públics. La jutgessa Alayca continua burxant en expedients inacabables que van acusant ciutadans i que engrosseixen la plantilla de sospitosos camí dels tribunals. Ahir mateix va ordenar una nova batuda a compte d'irregularitats en la distribució de fons de formació. Quantes corrupcions han causat els fons de formació per aturats!

El daltabaix del Partit Popular a Andalusia podria respondre a la idea que la corrupció dels millors, dels capitosts del Partit Popular que controlen el partit des de la seu central de Gènova, afecta els votants andalusos com un efecte papallona d'àmbit nacional.

En qualsevol cas, els dos tipus de corrupció comporten trampes, injustícies i constitueixen un fre per al desenvolupament de qualsevol societat que aspira a un cert grau d'equitat. La corrupció trenca les aspiracions i la prosperitat de moltes persones.

És una idea divulgada àmpliament que quan una societat perd els seus punts de referència, quan els valors cívics compartits deixen de ser prioritaris, apareix el Codi Penal per posar ordre judicial allà on els pactats, els governs o els agents socials han fracassat. La política, ja ho deia Aristòtil, no és altra cosa que ètica social, que és l'antidòt més adequat per neutralitzar la corrupció creixent que hi pugui haver en un col·lectiu, una societat o una nació.

Susana Díaz ha guanyat les eleccions

prometent que no hi hauria més corrupció a Andalusia i que el govern es comportaria a partir d'ara amb els criteris de transparència més estrictes. Ha aixecat la bandera de l'andalusisme electoral proclamant alhora el seu suport inqüestionable a la unitat nacional espanyola. Els andalusos li han comprat el discurs i han disposat novament la seva confiança en el Partit Socialista, que fa més de trenta anys que governa a Andalusia. Han posat un pedaç.

Les previsions per reduir l'atur, que assoleix el 34% de la població activa i que

autònòmiques i generals que se celebraran a Espanya aquest any. Susana Díaz ha de fer alguna cosa més que governar en solitari i sense majoria. Haurà de posar les primeres pedres de la transparència política. Albert Rivera ja l'hi ha recordat. No compti amb Ciutadans si abans no deixen els seus escos els expresidents Griñán i Chaves.

Els partits de nova aparició a Andalusia, Podem i Ciutadans, acamparan també a la resta de comunitats autònomes i podrien tenir bons resultats en les eleccions generals. És improbable que arribin al poder per les seves pròpies forces. Però modelaran el nou discurs polític. No podran ser acusats de corrupció perquè encara no han tocat les peces del poder de veritat. Parlaran i denunciaran. Els seus missatges trencadors no aniran dirigits només als governs respectius, sinó a la gent que els veuen i escolten als estudis de televisió i ràdio.

Si Rajoy no canvia d'estratègia pot tenir un gran ensurt i deixar de ser president aquest mateix any. Deia Heròdot que en qüestions de la vida humana l'orgull precedeix una caiguda i que l'excés de bona sort condueix a una desfeta, que les coses humanes són molt inestables i que els costums de les diverses societats són molt diferents unes de les altres. Afegiria que, quan hi ha descontentament als carrers, el pitjor que pot fer un governant és tancar-se al seu despatx o a la seva torre d'ivori pensant que el temps s'ho emporta tot com el vent tardorol escombra els fulls caiguts dels arbres.

Els problemes endèmics perduren més enllà de governs i de líders polítics. Ens podem lamentar de no viure en temps millors, però no podem fugir del present, diu Stefan Zweig en el seu estudi sobre Montaigne. No n'hi ha prou amb guanyar eleccions de forma indefinida. Les victòries a les urnes s'han d'acompanyar de polítiques per resoldre els problemes més perennes de la gent. Però, sobretot, han de portar a construir un futur a mitjà i llarg termini per superar les deficiències estructurals que poden col·locar pobles sencers en una llarga captivitat de polítiques, partits i sistemes anquilosats de la qual difícilment es podran escapar. ●

MESEGUER

supera en moltes províncies el 50% en la joventut, no s'han elaborat. Els andalusos han demostrat la seva capacitat de feina, innovació i adaptació resignada a situacions adverses en moltes ocasions. Catalunya, per exemple, té molt a agrair, fins i tot diria que té un deute, a la integració constructiva de centenars de milers d'andalusos que han contribuït a la creació de riquesa i a la convivència cívica al llarg de l'últim segle.

Es interessant analitzar com queda el mapa polític andalusí i quina pot ser la seva projecció en les eleccions municipals,

Joaquín Luna

Ja no t'estimo però t'admiro

Sis ruptures, sis, he tingut en la meua vida sentimental i perdoni la immodèstia perquè *vida sentimental* és expressió pròpia d'artistes de Hollywood i del Molino.

Sis és un número taurí i, com que la meua vida sentimental importa un rave, resumeixo a la manera de les gaulettes del gènere: quatre voltes a l'arena (ens parlem i en queda l'afecte), silenci (no en sé res, d'ella) i xiulets (evitariem la salutació).

—Mulla't, columnista!

Això cridaria des de la graderia de sol un espectador de la meua vida sentimental en al·lusió al resum *actualitat* i amable: les sis ruptures van acabar al seu dia amb silencis culpabilitzadors, esbroncs, xiulets, llançament de coixins, visites a la infermeria o fins i tot sortida amb escorta policial.

Avui, amb les xarxes socials, les coses canvien i, en lloc de despatxar una relació amb *La bien pagá* —cobla de l'Espanya d'esquerres i un himne a les comenades que dona la vida—, la humanitat penja a Facebook explicacions elegants, concises i de resonàncies monàrquiques, on dos personatges,

En lloc de despatxar una relació amb 'La bien pagá', la humanitat tira d'èlegia a Facebook

com Pablo Iglesias i Tania Sánchez, en lloc de dir-se de totes, conclouen la relació expressant-se una admiració infinita i recíproca.

Jo desitjo a Pablo Iglesias i Tania Sánchez salut, molta austeritat i amor i els agraeixo que mostrin noves i més saludables fórmules per descriure un "¡ja m'has vist prou!", expressió antiga i carregada no pas de futur ni de poesia, sinó de prosa popular, mala llet i despit.

També els envejo perquè un mai no ha sabut trobar el moment, les paraules i les explicacions oportunes. I, sobretot, reconec que, quan tot va acabar, ningú no admirava gaire ningú...

—Cal mirar endavant.

Això diu l'humanitat als afectats, que, en canvi, miren enrere i així no hi ha qui escrigui en un tuit que "la culpa fue del chachachá". Les xarxes exigeixen concisió i, com que costa molt de ser precisos en l'àmbit sentimental, és possible que floreixin en el futur explicacions elegants, com les de la parella en qüestió, encara que els gats escaldats mantinguem els nostres dubtes.

Costa d'escriure sobre esperances un dimarts com el d'ahir. La gent acaba sempre reconciliant-se amb el seu passat, les seves paraules del passat i els seus errors del passat i tard o d'hora troba les paraules que el seu moment van faltar. Aquest és l'avantatge de les velles ruptures: no hi ha tuits, no hi ha comunicats en un mur de Facebook sinó tempestes i, després, la llum que potser avui brilla en la vida de les sis dones i en la meua.

Aquí l'única cosa que no té marxa enrere és acomiadar-se de la vida a la francesa i als Alps, encara que potser molts d'aquests passatgers que avui plorem van tenir l'encert sentimental d'enviar un whatsapp afectuós abans de pujar a l'Airbus 320, veritables missatges per a l'eternitat. ●

Jordi Llavina

Alguna cosa perdurable

Coincideixen a les llibreries quatre obres que els vull recomanar. D'altra banda, no em sembla estrany que vivint, com ho fem, en una realitat que ja no sé si és meridianament virtual o virtualment crepuscular apareguin llibres com els d'Esquirol, Mèlich i Le Breton.

Experiencias del pensar. 1910-1976, de Martin Heidegger (Abada Editores), recull textos breus i lírics (hi ha poemes i tot) del filòsof alemany, com el conegut *Paisaje creador: ¿Por qué permanecemos en la provincia?* (que caldria relacionar amb el seu opuscle *Serenidad*): "El que és senzill custodia l'enigma del que és durador i d'allo més gran". En un altre text, l'autor mira de resumir l'objectiu de la investigació lírica: la poesia verdadera i elevada fa aparèixer "allo inaparent".

Josep Maria Esquirol publica el llibre *La resistència íntima: assaig d'una filosofia de la proximitat* (Quaderns Crema-Acantilado), en què esgrimeix raons poderoses per no optar pel nihilisme, per combatre la disgregació del jo i per no cedir a l'imperi de l'actualitat (integrat per xarlatans baladrers). "Aquesta consciència de la finitud, que no és pas cap obsessió, sinó la reflexió més sincera, no mena cap a la superació. Mena cap a la resistència". Esquirol, que carrega contra la terapèutica psicologista, ens dona pàgines molt valuosos sobre el gest, l'empata, la proximitat o el do.

Joan-Carles Mèlich ens ofereix *La lectura com a pregària. Fragmentos filosóficos I* (Fragmenta Editorial). El barcelonès construeix, a partir dels seus textos breus i substanciosos, una filosofia de la finitud.

"El que hi ha més enllà del llenguatge no es pot dir, però es pot sentir", confessa. "La mort ens agafa per sorpresa. El més previst de tots els esdeveniments de la vida és el més imprevisit". Coincideix amb Esquirol en la reivindicació del concepte de pregària i en l'amor per alguns clàssics literaris, entre altres assumptes.

David Le Breton (*Elogio del caminar*, Siruela) també es refereix al concepte de *resistencia*: "Caminar, en el context del món contemporani, podria representar una forma de nostàlgia o de resistència". Quin bell catàleg literari, el seu, del rem a contracorrent i de l'ús exemplar de les citacions! Són, totes aquestes, obres que demostren que la tediosa repetició de certs missatges globals i els efectes de la saturació tecnològica per fortuna no emmerden a tothom. ●